

[Udenrigsministeren.]

biler, på råkemikalier, på de primære jern- og stålprodukter. Jeg tror oprigtigt talt, at de toldforhøjelser, der her ville blive tale om, ville betyde en betydelig mere følelig omkostningsforøgelse end den, de moderate danske toldsatsler vil føre med sig, hvis de overhovedet fører nogen omkostningsforøgelse med sig, og jeg tør også nok sige, at et enkelt af vore erhverv ville mærke omkostningsforøgelsen som følge af tilslutning til de seks særlig kraftigt. Jeg behøver næppe at sige, hvad det er for et erhverv.

Råvarer vil i den danske toldtarif fortsat blive toldfri eller i hvert fald som hidtil være belagt med meget lave toldsatsler.

Når det ærede medlem hr. Poul Møller, efter min mening lidt ensidigt og ikke helt rimeligt, forsøgte at reducere resultaterne af vor Englandsaftale og praktisk talt ikke nævnedes landbrugsaftalen med Sverige, forstår jeg det i og for sig meget godt. Det hænger formentlig sammen med den udsættende eller afviklende politik, som det ærede medlem hr. Poul Møller foreslår på det konservative partis vegne. Vi må jo alle være klar over, hvad en udsættende politik vil betyde. En udsættende politik må jo betyde, at Danmark for et tidsrum ikke tilslutter sig nogen af markedsdannelserne, men bliver stående alene, bliver stående udenfor med de konsekvenser, dette har. En af konsekvenserne heraf vil ufravigeligt være, at såvel England som Sverige er løst fra de forpligtelser, de har påtaget sig over for os med hensyn til de indgåede landbrugsordninger. Det må betyde, at Danmark går glip af de fordele, som vore landbrugsordninger med de nævnte to lande har medført i kontante penge, kontante penge til landbruget, kontante penge i landets valutakasse, går glip af, hvad jeg vil betragte som mange gange vigtigere, den grad af sikkerhed, vi har opnået på det britiske marked og på det svenske marked, at vi går glip af den indflydelse på frihandelsrådets udformning, som det vil betyde at være med til at skrive traktaten. Det tror jeg man må gøre sig helt klart.

Den udsættelse, der kan blive tale om at få, er ikke en udsættelse af arbejdet på at skabe de syv landes traktat. Vi har kun

alt for klart fået tilkendegivet, at en sådan udsættelse ikke kan opnås — den udsættelse, vi kan opnå, bliver en udsættelse for Danmark alene — at de øvrige seks lande går videre, at Danmark mister de vundne rettigheder på landbrugsområdet, mister indflydelse på, hvad der kommer til at stå i de ydre syv landes traktat, og endelig, at vi, hvis vi udsætter længe, løber risiko for ikke at komme med i de endelige forhandlinger.

Dernæst siger det ærede medlem hr. Poul Møller: ja men den mulighed kan ikke eksistere, for Danmark er vedvarende medlem af OEEC og vil derved automatisk komme med i forhandlingerne. Det er rigtigt, at vi stadig er medlem af OEEC, og det er rigtigt, at OEEC stadig er en levende organisation, men dog må jeg tilføje, at vi ikke kan være sikre på, at de endelige forhandlinger om det store europæiske marked kommer til at foregå inden for OEECs rammer. Det er muligt, at disse forhandlinger kan komme til at foregå, i hvert fald i visse faser, mellem de to organiserede grupper, og er Danmark ikke med, vil jeg anse det for meget tvivlsomt, om vi kommer med i disse forhandlinger, og er vi ikke med i disse forhandlinger, så gad jeg nok se, hvem der vil varetage de landbrugssynspunkter, som Danmark i hvert fald hidtil har været ene om at fremføre, i den grad, som det er nødvendigt for at løse vore problemer.

Jeg forstår så godt, at både det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Per Federspiel stiller det spørgsmål: hvorfor kan denne dato, den 20. juli, dog i den grad være en europæisk skæbnedato? Hvorfor skal det efter engelsk, svensk og schweizisk opfattelse absolut være på den dag, principbeslutningen skal træffes? Hvorfor kan man ikke vente? Hvorfor kan man ikke følge en henstilling fra Danmark om at udsætte afgørelsen nogle måneder? Jeg har nærmest forstået, at det er det, de ærede medlemmer ville ønske, og man siger sarkastisk, at den engelske ferie i august dog vist ikke kan være noget, vi skal bøje os for; det kan ikke være sådan, at væsentlige danske interesser eller væsentlige danske ønsker om udsættelse tilsidesættes, blot fordi England holder ferie. Nej, det er heller ikke grunden. Når de